

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) V. S., b) M. S., a c) L. G.**, zastoupení JUDr. Julií Šindelářovou, advokátkou se sídlem Mikulášská tř. 9, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, a osob zúčastněných na řízení: **1) V. H. a 2) M. H** v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2008, č. j. 30 Ca 64/2006 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni odmítl usnesením ze dne 30. 6. 2008, č. j. 30 Ca 64/2006 – 50 žalobu, kterou se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozhodnutí Okresního úřadu Rokycany ze dne 5. 12. 2002, č. j. RRR 733/2002, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zbiroh (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 9. 2002, č. j. výst. 479/02, kterým bylo podle ust. § 108 odst. 2 písm. d) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) omezeno vlastnické právo stěžovatelů k části pozemků p. č. 605 a p. č. 600/13 v k. ú. Zbiroh povinností trpět právo chůze a jízdy pro přístup k rodinnému domu č. p. 30 ve Šrámkově ulici na st. p. č. 1106 a k p. p. č. 586/2 v k. ú. Zbiroh manželů V. a M. H. (dále jen „osoby zúčastněné na řízení“), včetně jejich rodinných příslušníků, ostatních občanů, obslužných služeb, správců inženýrských sítí a jednotek záchranného integrovaného sboru. Za omezení vlastnického práva uložil městský úřad osobám zúčastněným na řízení zaplatit stěžovatelům náhradu ve výši 9880 Kč. Současně zamítl námítky stěžovatelů proti návrhu na omezení vlastnického práva k předmětným pozemkům. V odůvodnění usnesení krajský soud poukázal na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) ze dne 19. 6. 2006, č. j. Konf 14/2006-6, kterým bylo rozhodnuto, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti

rozhodnutí bývalého Okresního úřadu v Rokycanech ze dne 5. 12. 2002, č. j. RRR 733/2002, o omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene rozhodnutím správního orgánu, je soud ve správním soudnictví a současně jím bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2003, č. j. 30 Ca 307/2002-13, které odporovalo výroku, jímž byla pravomoc k projednání dané věci určena. Pro projednání žaloby se stal určujícím vývoj rozhodovací praxe ve věcech soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů o vyvlastnění nebo omezení vlastnických práv, který se ustálil vydáním usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 6. 2007, č. j. Konf 4/2007-6, z něhož vyplývá, že počínaje dnem 1. 1. 2007 náleží rozhodování v těchto věcech soudům v občanském soudním řízení bez ohledu na to, že samotný vyvlastňovací akt byl vydán před tímto datem. Výkladem ust. § 28 odst. 1 a § 30 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“) dospěl Nejvyšší správní soud (správně asi zvláštní senát) k právnímu názoru, podle kterého počínaje dnem 1. 1. 2007 zanikla příslušnost správních soudů k přezkumu zákonnosti rozhodnutí o vyvlastnění a omezení vlastnických práv. K tomuto řízení se staly příslušnými krajské soudy v občanském soudním řízení, které procesně postupují podle části páté o. s. ř. Aktuální stálost rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (opět asi zvláštního senátu) byla podepřena též usnesením zvláštního senátu ze dne 16. 5. 2008, č. j. Konf 22/2007-5. Citované právní závěry krajský soud převzal. Jeho postup vycházel z toho, že původní žaloba vedená pod sp. zn. 30 Ca 307/2002 byla u Krajského soudu v Plzni podána dne 20. 12. 2002, to je v době účinnosti právní úpravy svěřující věcnou příslušnost výlučně krajským soudům postupujícím v rámci výkonu správního soudnictví podle části páté o. s. ř. Věc spadala k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu krajského soudu pro věci správního soudnictví, a v současné době proto nebylo možné věc krátkou cestou neformálním postupem předat příslušnému soudnímu oddělení téhož soudu a bylo nezbytné o žalobě rozhodnout podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 As 5/2008-36 a ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 28/2007-103). Současně krajský soud žalobce poučil, že mohou ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu ke krajskému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé kasační stížnost, ve které poukázali na to, že se domáhají svého práva již po mnoho let a žalobu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podali v prosinci 2002. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že pro určení věcné i místní příslušnosti jsou rozhodující okolnosti, které tu byly v době zahájení řízení, tedy v době podání žaloby. Pokud se v průběhu řízení tyto okolnosti změnilly, nemá to již na určení příslušnosti žádný vliv. V tomto případě by došlo k porušení jedné z podmínek řízení, a to podle zásady *perpetuatio fori* (§ 11 o. s. ř.). Proto stěžovatelé navrhli zrušení napadeného usnesení s tím, že příslušný k rozhodování o předmětné žalobě je soud ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho činnosti známo, že stěžovatelé respektovali poučení obsažené v napadeném usnesení a kromě kasační stížnosti podali i žalobu ke krajskému soudu podle části páté o. s. ř. senát 19 C Krajského soudu v Plzni, který měl věc podle rozvrhu práce rozhodnout, navrhl dne 7. 11. 2008, aby zvláštní senát rozhodl ve sporu o věcnou příslušnost vzniklém ve smyslu ust. § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, mezi ním a tímž soudem rozhodujícím ve správním soudnictví. Zvláštní senát o tomto kompetenčním sporu rozhodl usnesením ze dne 17. 6. 2009, č. j. Konf 104/2008-7 tak, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci žaloby o přezkoumání rozhodnutí bývalého Okresního úřadu v Rokycanech, referátu regionálního rozvoje, ze dne 5. 12. 2002,

čj. RRR 733/2002, o zřízení věcného břemene, je soud v občanském soudním řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 6. 2009.

Podle ust. § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, je pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy.

Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti stěžovatelů vázán usnesením zvláštního senátu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že v daném případě je soudem příslušným soud rozhodující v občanském soudním řízení. Napadené usnesení, ve kterém krajský soud dospěl ke stejnému závěru, proto bylo vydáno v souladu se zákonem.

K argumentaci stěžovatelů zásadou perpetuatio fori (§ 11 o. s. ř.) považuje Nejvyšší správní soud za dostačující odkázat na usnesení zvláštního senátu ze dne 17. 6. 2009, č. j. Konf 104/2008-7, ve kterém je k této otázce uvedeno, že *„Okolnostmi“ ve smyslu § 11 odst. 1 věta druhá o. s. ř. (zásada perpetuatio fori) jsou právní skutečnosti, s kterými obecná úprava v zákoně spojuje právní důsledky. Tak např. v případě místní příslušnosti dle § 84 a § 85 odst. 1 o. s. ř. je touto okolností konkrétní místo bydliště fyzické osoby-žalovaného. Pozdější změna bydliště se zřetelem na tuto zásadu již není pro určení této příslušnosti rozhodující. Těmito „okolnostmi“ však není možné rozumět právní předpis, a tedy ani změnu právní úpravy. V případě takovéto změny je třeba vycházet především z přechodných ustanovení; chybí-li - u procesních ustanovení - z účinné právní úpravy.*

V dané věci pro posouzení otázky věcné příslušnosti za tyto „okolnosti“ by bylo možno považovat konkrétní přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu, to se však nemění. Jedinou změnu představuje nová právní úprava. Ustanovení § 11 odst. 1 o. s. ř. tedy na daný případ nedopadá.“

Nejvyšší správní soud si je vědom nepřiměřené délky soudního řízení v dané věci, přičemž jeho jediným výsledkem je vyřešení otázky, který soud a podle jakých procesních předpisů se bude meritem věci zabývat. Tato skutečnost zapříčiněná do značné míry změnami v právní úpravě [dne 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění)] a s tím souvisejícími změnami judikatury, však nic nemění na tom, že krajský soud postupoval správně, když v napadeném usnesení respektoval aktuální judikaturu zvláštního senátu reflektující novou právní úpravu.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadené usnesení nezákonné, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů

nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a Krajskému úřadu Plzeňského kraje žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu